

Mossèn Rodríguez beneeix Mataró

Dm, 31/03/2020 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

La setmana passada va córrer pels whatsapps dels meus conciutadans aquest [vídeo](#) on es veu el rector de la mil·lenària parròquia de Sant Maria de Mataró dalt del seu campanar mostrant una custòdia als quatre vents, desafiant-los, per beneir la meva estimadíssima ciutat. Abans, mossèn Josep Rodríguez, revestit amb capa pluvial (crec), recita el text de la benedicció demanant l'auxili de Déu. A mi, que vaig començar a anar a missa quan encara les colonitzaven les guitarres, també em va fer una mica de gràcia, ho reconec. Vaig respondre amb ironia a qui me'l va enviar: "ara sí que podem dormir tranquils". Però quan vaig veure que un conegut se'n fotia a les xarxes amb coses com "pobres de nosaltres" i tal, em va pujar la mosca al nas.

Ja sé que la gent més gran que jo té força complexes amb tota l'estètica prèvia al Concili Vaticà II, i aquest és un tema que difícilment resoldrem. Però no acabo d'entendre com els que no són catòlics no s'ho prenen amb més distància. El conegut que us deia és amant del teatre, viatja arreu per veure espectacles, pel que veiem a les seves xarxes socials. Va sovint a països exòtics i ens ho ensenya amb prolífics reportatges. Estic segur que si dalt d'un mil·lenari edifici religiós d'un d'aquests destins un xaman fes una dansa ritual per treure els mals esperits ho hauria elogiat i n'hauria fet alguna relació amb el teatre contemporani o la dansa. Però si un capellà espolsa la capa pluvial i treu les teranyines de les custòdies, desenganyeu-vos, és un fatxa, que és l'epítet que han tret ara als fatxes de veritat per fer-lo extensiu al conjunt de prejudicis que alguns acumulen.

Sí, ja ho sé. El que cal ara és material mèdic i mans, cuidar-se a casa i on sigui, pasta per la recerca, habilitar espais per ampliar l'atenció dels hospitals. Segur. La prioritat dels cristians ha de ser aquesta, la cura material, *encarnada*. Tocar els leprosos, fer caminar els coixos, tocar els ulls dels cecs. Però aniríem malament si, sobretot quan es demana a la pràctica totalitat de la població restant que no es moguin de casa, no entenguésism que ens queda el símbol. Per exemple, un símbol

universal, avui, és l'aplaudiment diari a les 8 del vespre per agrair la feina del personal mobilitzat i la seva entrega. Per mi, un símbol molt eucarístic, com ho és per mossèn Rodríguez, i milions de persones al món, la custòdia del cos de Crist. Per sort, no són incompatibles. Podem combregar (quan ens ho deixin) i aplaudir. I segurament, ho hem de fer ara més que mai. Amb capa pluvial o amb xandall.

El que digui que tot plegat no serveix per res és que probablement tampoc ha entès res. Volem fer nostre el cos dels que no hi són, en aquell moment, perquè s'estan lliurant del tot a la cura dels altres, de nosaltres, de fet. Inclosos, sigui dit, milers de voluntaris de Càritas que no tenen temps ni de mirar els vídeos de whatsapp. Volem que, almenys, ens sentin a prop. Volem ser-hi. Que el confinament no sigui dimissió, o amagar-se. I expressar la confiança en aquests professionals. Per als cristians, tot això té un llenguatge potser avui una mica estrany, però que a nosaltres ens funciona. Del lloc on el ens surt aquesta confiança, i l'agraïment, en diem Esperit Sant. Dels cossos malalts, o dels metges i les infermeres, en diem el Fill. I del lloc on anem quan fem valdre d'aquesta dimensió sovint tan poc coneguda de nosaltres, el Pare.

O sigui que poca broma, mossèn Rodríguez. Va fer molt bé de beneir-nos en nom d'aquesta esperança. Que Déu també el beneixi a vostè, sí, però sobretot als que se'n riuen de tot plegat entre rot i rot de les meravelloses viandes que pengen a Instagram.